

1

Clopotul și barca

Jinny a auzit clopotul. Și-a aruncat cartea pe jos, a renunțat la confortul vechii canapele maronii și s-a năpustit spre ușă. Când a ieșit din cabană în aerul serii, Jinny *alerga*.

Pe plajă, toată lumea alerga – fugeau mâncând pământul spre golf, chemați de clinchetul cristalin al clopotului, ce răsuna atât de vesel în amurg. Erau opt copii, care alergau de la vatră sau de la bucătăria în aer liber, din cabane, întrecându-se până la clopot și la băiatul înalt care îl bătea pe malul apei.

Așa era de fiecare dată când suna clopotul.

În golf s-au aliniat, găfâind și holbându-se la mare, să vadă barca ce se apropia în lumina amurgului. Așteptau acolo ca stâlpii inegali ai unui gard. Erau acolo Deen, care stătea cât era el de înalt lângă Jinny și care acum se apleca să atârne grijuliu clopotul de cârlig, și micuțul Sam, alături de el. Eevie cea subțire, care se încrunta la valurile ce se loveau de țârm de parcă i-ar fi greșit cu ceva, și Oz și Jak, care se tot înghionteau. Joon stătea mândră la capătul șirului, privind concentrată spre mare, iar Nat aștepta răbdătoare lângă ea strângând în mâini o carte. Apoi era Ben, doar cu un an mai mic decât

Jinny și aproape la fel de înalt ca ea, zâmbind relaxat în timp ce privea răbdător apa.

Deen fusese cel care zărise bărcuța verde ce se ivise din ceața ce înconjura insula, străpungând valurile albe. Deen luase clopotul și bătuse în el ca să-i cheme pe ceilalți. Pentru scurtă vreme, Deen fusese singurul care știuse că era din nou vremea pentru o Schimbare.

După Jinny, asta nu era corect față de Deen. La urma urmei, era rândul lui să plece. Nu el ar fi trebuit să sune clopotul și să aștepte pe plajă de unul singur. Jinny s-a apropiat de el. L-a apucat de mâna lui rece, iar Deen a strâns-o tare de degete, și le-a împletit cu ale lui, dar nu s-a întors s-o privească. Nu-și dezlipea ochii negri de barca din depărtare, așa că Jinny a făcut la fel, întrebându-se la ce s-o fi gândit el. Părea ciudat de calm, deloc surprins, de parcă așteptase barca. Dar avea fălcile încleștate.

După câteva minute învăluite în tăcere, barca s-a strecurat în golf și și-a pus prova verde pe nisip, la picioarele lor goale. Apoi a urmat momentul adevărului. Clipa aceea ciudată când cei nouă copii de pe țărm au privit în barcă. Înainte să spună cineva ceva. Se uitau fix cu toții.

La copilul care tremura și se uita fix la ei.

Jinny știa că ea ar fi trebuit să vorbească prima, să-i întindă o mână copilului și să-l ajute să coboare pe insulă. La urma urmei, urma să fie al ei. Protejatul ei. Jinny era cea mai veche acolo după Deen și devenea oficial Matură după ce el urca în barcă. Dar ea nu putea nici să-și miște picioarele. Nu se simțea pregătită. Jinny și-a vârât degetele de la picioare în nisipul umed și l-a

strâns pe Deen de degete. A strâns-o și el, dar apoi i-a dat drumul la mână. A abandonat mâna lui Jinny, care și-a lăsat-o să cadă moale pe lângă corp.

Anul trecut în barcă se aflase un băiat, Sam cel blond, care acum stătea lângă Deen, fornăind. Întotdeauna fornăia. Sam îi aparținuse lui Deen și se ținuse după el ca o umbră oriunde mergea. Sam împărțise cabana de dormit cu Deen și fusese mereu umil, învățând mersul lucrurilor pe insulă de la băiatul cel înalt care urma să plece acum, atât de brusc.

Nou-venita era, desigur, o fată. Era anul fetelor. Avea niște ochi uriași și uimiți. Bărbia îi tremura și buclele negre i se umeziseră de la apa mării. Fata era frumoasă, dar nu conta. Adevărul era că toți copiii arătau la fel în barcă. Băieți sau fete, grași sau slăbuți, mai deschiși sau mai închiși la culoare. Arătau jilavi, pierduți și mucoși. Le curgea nasul de la picăturile fine de apă sărată.

Acum așteptau cu toții. Așteptau ca Jinny să spună ceva. Întârzia prea mult și o știa, dar îi venea greu să vorbească. Clipa de care se temuse de-a lungul a sute de somnuri o făcuse să încremenească. În cele din urmă s-a mobilizat. Picioarele i s-au poticnit în nisip, când a întins țeapănă brațul spre barcă, cu mâna deschisă și palma în sus.

— Hei! a strigat ea exagerat de tare.

Propria voce îi răsuna în urechi.

— Cum te cheamă?

Fata s-a uitat la mâna lui Jinny. Și-a deschis gura și s-a uitat în jur, măturând cu privirea plaja, apoi revenind la Jinny și la șirul de copii curioși. Fata nouă a clătinat din cap ușor de tot.

— O, haide, a spus Jinny. N-ai de ce să te temi. Coborâ!

Nu voia să se întindă și s-o apuce. Nu voia s-o sperie și mai mult pe fată. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi coborât singură.

Fata nouă s-a uitat la Jinny preț de câteva clipe, respirând înspăimântată în unduirea valurilor de suprafață. Toată lumea aștepta. În cele din urmă, ea a vorbit.

— Mama? a întrebat ea, privind cu ochii mari la Jinny. Jinny a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea. Nicio mamă. N-avem mame pe-aici. Dar va fi bine. Îți promit. Trebuie doar să cobori.

Nu voia să pară lipsită de inimă, dar toți nou veniții făceau la fel la început. În scurt timp, fata avea să uite de *mama*. Avea să înțeleagă – acum avea insula. Insula era mai bună.

Fata și-a strâns ochii. Așa că Jinny a tras aer în piept și a făcut un pas în față, aplecându-se. A pus piciorul în barcă, iar fata a strigat „Ah!” când barca s-a înclinat și s-a cutremurat ușor sub greutatea lui Jinny. Dar nu s-a îndepărtat. Barca nu se îndepărta niciodată.

Nimeni nu știa cum funcționa barca. Ajungea în același loc, prin ceața groasă. Ca trasă de o funie invizibilă. Apoi pleca din nou, câteva minute mai târziu. Pe barcă te puteai baza cu adevărat, la fel ca pe stele.

Jinny s-a întins spre fată. Prinzând-o de sub brațele ei subțiri, Jinny a tras-o cu forța de pe banca de scânduri și a ridicat-o peste parapetul verde al bărcii luând-o sub braț, ca s-o poată duce înapoi la șirul de copii, unde a trântit-o tare în nisip. Mai tare decât intenționase, așa încât copila a scos speriată un „Uf!”.

După aceea, Jinny și-a scos-o pe fată din minte, căci era *timpul*. Barca era goală. Aștepta. Jinny s-a întors să se uite la Deen și s-a încruntat.

— Ești... gata?

Deen a dat din cap că da. Părul lins îi acoperea fața.

— Cred că da, a murmurat el. Cred că e timpul, nu?

A făcut un pas înainte și s-a întors spre ei. I-a privit din cap până în picioare – pe toți.

— Ei bine, a spus Deen. Deci...

Jinny a auzit un hohot de plâns înăbușit când Sam a ieșit din șir și a alergat înainte, îngropându-și fața în burta lui Deen. Deen și-a pus mâna mare pe capul lui Sam, dar a continuat să vorbească.

— Hei, hei, o să-mi fie dor de tine, amice. Dar nu-i nevoie să plângi. Ne vedem dincolo. Când îți vine rândul. Bine?

Nu i-a răspuns nimeni, dar în spatele lui Deen barca s-a clătinat nerăbdătoare. Deen s-a ghemuit ca să-l îmbrățișeze pe Sam.

— Trebuie să plec, Sam, prietene, a spus el. Dar o să te descurci. Ceilalți vor avea grijă de tine.

S-a uitat iar peste umăr la Jinny, cerându-i parcă ajutorul. Dar vocea îi era lipsită de vlagă, așa cum se întâmplase de multe ori în ultima vreme. De parcă ar fi recitat cuvintele alea. Nu păreau venite tocmai din inimă. Nu lăsa impresia că crede ce spune, c-ar fi pe bune.

Înainte ca Jinny să poată reacționa, Ben s-a pus în mișcare. A trecut cu pas sigur pe lângă copii, l-a luat pe Sam în brațe și l-a dus de acolo fără niciun cuvânt. Ben nu s-a oprit nici când Sam a început să se smiorcăie. Mergea neabătut spre cărare și spre cabane. Era minunat,

și-a zis Jinny, cum Ben știa mereu ce să facă. Ben era atât de bun. S-a întrebat cum era să fii mereu așa bun.

Oricum, era mai bine că Sam plecase, și-a spus Jinny. Nimic nu-i putea face clipele ce urmau mai ușoare. Și de câte ori își putea lua cineva la revedere? În cele din urmă, soarele avea să apună în mare. Deen trebuia să urce în barcă înainte să se întunece prea tare. Toată lumea știa asta.

Unul câte unul, ceilalți copii l-au urmat pe Ben. L-au îmbrățișat pe Deen în semn de rămas-bun și și-au înghițit lacrimile, sau nu, și s-au întors la cabane. Să mănânce sau să citească, sau să se bage sub pături și să doarmă foarte mult. Urma o noapte tăcută. Așa se întâmpla întotdeauna. Deen nu plângea, așa că Jinny și-a impus să nu plângă nici ea.

Până la urmă, toți ceilalți au dispărut, iar Jinny și Deen au rămas singuri, lângă nou-venită, un boț de fată în nisip. Atât de tăcută de parcă nici nu era acolo. Deen era încă încremenit, țeapăn, și privea în altă parte, așa că Jinny s-a ridicat ca să-l îmbrățișeze pentru ultima oară, dorindu-și ca el să se înmoaie, să fie iar cum a fost. Și-a îngropat fața în scobitura gâtului lui. Și-a lipit obrazul de unghiul ascuțit al claviculei, iar părul lui i-a gădilat obrazul. A așteptat ca el să vorbească primul. Prietenul ei cel mai bun. Fratele ei. Dar el n-a vorbit. S-a tras doar departe, smulgându-se din îmbrățișare.

— Oh, a spus Jinny.

Deen era singura persoană din lume care se aflase aici la venirea lui Jinny. Ea nu-și mai amintea ziua aceea și se îndoia că el și-o amintea, dar tot mai însemna ceva. De când se știa, Deen fusese acolo, fix cu un cap

deasupra ei. Însoțitorul ei permanent. Acum el pleca, iar ea devenea Matură, cel mai înalt copac, cu cea mai lungă memorie. Nu se simțea pregătită.

Partea bună cu Schimbarea era că cei mici nu-și mai aminteau de sosirea lor. Adesea, cu trecerea anilor, își uitau chiar și Maturii toate orele petrecute împreună, toate lecțiile învățate. Amintirile zburau odată cu somnurile.

Jinny de-abia și-o amintea pe Emma, Matura ei. Își amintea doar o pată de păr roșu și pistrii, un răs ușor ca o adiere. O tipă înaltă, care o ținea de mână atât de strâns, că o dureau degetele când urcau alături pe bolovani, spre stânci. La fel, Sam îl putea uita acum pe Deen. Era greu de crezut că asta s-ar fi putut întâmpla, dar erau atât de tineri când se întâmplaseră toate acestea. Ceea ce știau ei – *tot* ce știau – era insula în sine, anii petrecuți alergând pe plajă, cântecele de la foc, culesul fructelor din copaci și pescuitul cu plasele. Sarea și nisipul și soarele. Ei știau doar partea bună.

Dar pentru Jinny, *această* Schimbare era diferită. Era un moment ce n-avea să dispară niciodată pentru ea. Știa asta, în adâncul sufletului. Simțea cum i se gravase în memorie. Spera că Deen simțea același lucru. S-a uitat la el și a încercat să-i memoreze fața – pielea netedă și omoplații proeminenți. Așa arătase *mereu*? Jinny nu se gândea la Deen ca fiind colțuros. Când se întâmplase asta?

Jinny a memorat și senzația de moment – nisipul umed de sub degetele de la picioare, valurile care se suprapuneau, sarea de pe buzele ei. Și le-a lins. Deen se putea preface că nu-i pasă, dar ea refuza s-o facă.

— Nu vreau să pleci, a spus Jinny și a scuturat din cap.

Deen s-a forțat să zâmbească.

— Ei, de data asta n-o să fie cum vrei tu.

Jinny s-a încruntat la el.

— Nu spune asta. Nu-i amuzant.

— E doar un an, a spus Deen. Apoi ne revedem.

A privit în jos, întâlnindu-i privirea.

Dar ceva din ce spusese o deranjase pe Jinny, și ea a turuit niște cuvinte care i-au surprins pe amândoi.

— Nu *știi* asta. Nu *știi* unde merge barca. Nimeni nu știe. Te-ar putea duce la capătul pământului. Sau în colții vreunui monstru marin, ca într-o carte. E drăguț din partea ta c-ai fost vesel în fața micuților, dar adevărul e că ai putea să plutești în largul mării pentru totdeauna, până mori de foame. Nu-i așa?

Deen s-a uitat la ea de parcă n-ar fi recunoscut-o deloc.

— Dar știi că ești optimistă, a spus el încordat.

— Poate că n-ar fi trebuit să spun asta, a zis Jinny. Dar știi că ăsta-i adevărul și nu pare să-ți pese. Parcă-ai vrea să pleci. Sau că ai plecat deja. Că ai plecat demult. De ce?

— Termină, a spus Deen. A lovit barca cu piciorul. Nu-i atât de simplu, Jinny. Nu pot să-ți explic... cum mă simt. Nici măcar ție. N-ai înțelege.

— Încearcă, a spus Jinny.

Deen a clătinat din cap.

— Nu știu cum. În fine, trebuie să urc în barcă. De ce vrei să-mi îngreunezi situația? De ce vrei să ne certăm *acum*?

Gura lui Jinny s-a închis și privirea i s-a înfipt în nisip. Asta făcea? Intenția ei fusese alta. Nu voia decât ca lui să-i pese...

— Îmi pare rău, a murmurat ea. Doar că-mi vei lipsi.
Mult.

— Bineînțeles că-ți voi lipsi, a spus Deen. Și tu mie. Dar n-am de ales. Știi ce zic?

Jinny s-a mușcat de buză și a încercat să nu mai spună ceva anapoda. Dar nu putea să tacă.

— Știi, poate că ai de ales. Adică ai putea... să rămâi.

— Să rămân? a privit-o el chiorâș.

Jinny a dat din cap, întorcându-i privirea.

— Știi că nu pot face asta, Jinny, a spus Deen.

— De ce nu?

— De-aia.

În vocea lui Deen se simțea nemulțumire, furie.

— Știi versurile.

A recitat:

Nouă pe o insulă, și orfani cu toți,

Cerul le-ar cădea în cap...

Jinny l-a întrerupt cu un râs ascuțit.

— „...Dacă ar fi mai mulți?“

Deen a ridicat din umeri.

— Așa e cântecul...

— Chestia e, a spus Jinny, că cerul nu *cade*. Uită-te la el!

Și-a dat capul pe spate și s-a uitat la întinderea nesfârșită de deasupra ei.

— Ai mai văzut vreodată ceva atât de constant? E doar un cântecel stupid. Cine știe cine l-o fi inventat?

Probabil că vreun Matur, cu ani în urmă, ca să-și distreze Protejatul. Pot face și eu un cântec dacă vreau. Îl pot face chiar cu rimă, dacă mă străduiesc.

S-a gândit o clipă, apoi a adăugat:

— Ceva de genul:

Toată lumea tre' să plece,
Deen să stea, că-i și întrece.

Jinny s-a oprit din cântat.

— Așa! Ce zici de asta? Acum o să rămâi, din moment ce rimează și așa mai departe?

Deen a clătinat din cap, exasperat.

— Ascultă-mă, Jinny, există un motiv pentru care sunt reguli pe insulă. Trebuie să le respectăm. Amintește-ți ce s-a întâmplat când Tate a cules toate ferigile crețe, deși toată lumea știe că n-ai voie să culegi ultimele bucăți din ceva, indiferent ce-ar fi. Știi că n-au mai crescut la loc? Ce supărați am fost pe ea! Amintește-ți ce bune erau ferigile alea, iar acum au dispărut.

— Asta e altceva, a spus Jinny. Regula *aia* avea sens. Asta n-are.

Deen nu se mai uita la ea. Se întorsese și se uita la barca verde.

— Oprește-te, Jinny. Așa stau lucrurile. Trebuie să plec. Iar la anul e rândul *tău*. Așa că fă bine și obișnuiește-te cu ideea. Ce-ar fi dacă am rămâne aici pentru totdeauna?

— Nu știi, a spus Jinny. Și nici tu nu știi. S-ar putea să fie bine...

— Dar s-ar putea să nu fie, a spus Deen. Și dacă chiar cade cerul? Dacă se sparge în fărâme?

— Cerul nu se sparge, Deen.

— Destul, Jinny!

Vocea lui Deen răsună acum strident și mai profund ca niciodată. Deen nu părea el însuși. Părea mai dur, mai în vârstă.

— Barca vine când vine. Nu poți face mereu doar ce vrei. Și oricum...

— Și oricum *ce?* a întrebat Jinny.

— Oricum..., a spus Deen, poate că sunt pregătit... pentru altceva. Te-ai gândit vreodată la asta? Că s-ar putea să fiu curios ce e acolo?

S-a uitat la marea de dincolo de barcă și a mijit ochii.

— Tu nu ești? Chiar deloc? Nu vrei să afli ce mai există?

Ultima propoziție a lui Deen a fost urmată de o tăcere îndelungată înainte ca Jinny să spună:

— O!

Și-a privit picioarele murdare din nisip.

— Păi dacă *vrei* să pleci, e altceva. Nu vreau să te opresc.

— Vei înțelege, a spus Deen și s-a îndepărtat de Jinny. Vei înțelege când îți va veni rândul. Este... diferit. Și tu te vei schimba.

Jinny a clătinat din cap. N-a spus nimic. Ce să mai spună? Dacă încerca să vorbească, știa că va izbucni în plâns. Deen chiar se schimbă. De ceva vreme se comporta ciudat și ea detesta asta.

Deen a intrat în valuri.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, a spus el în timp ce se îndrepta spre barcă. Era cu spatele la Jinny. Ne vedem când vii.

Fără să arunce măcar o privire peste umăr, a strigat:

— Pa!

— Nu, Deen, așteaptă! a strigat Jinny.

Deen nu putea pleca așa. Fără să se împotrivescă. N-avea cum.

Dar exact asta a făcut. Pentru că, în clipa în care s-a așezat pe scândura groasă, barca verde s-a întors în golf, apoi s-a rotit și a plecat. În linie dreaptă, ieșind iute în larg, înapoi de unde venise. La fel ca în ceilalți ani. Barca nu știa că ei se certaseră. Barca nu le oferise un minut în plus ca să se înpăce. Barca avea de plecat undeva.

În timp ce se îndepărta în viteză, Deen a întors privirea peste umăr ca s-o privească. A strigat ceva. Dar ce oare? Jinny vedea cum își deschide și închide gura. A ridicat o mână brusc în aer, dar, orice ar fi spus, s-a pierdut în pulbera de apă și în ceața care l-au înghițit.

Jinny a privit cum dispare barca. Până n-a mai văzut decât apa și întinderea. Se întâmplase foarte repede. Și-a dat seama că stătea cu ambele brațe întinse în direcția în care dispăruse barca. Ambele mâini aveau degetele întinse, ca să apuce ceva. Ca și cum în aer ar fi fost ceva de care să se prindă.